

РОЗДІЛ 1

ДЖЕННА

Наші дні

— А ось і моя дівчинка, — щечече Саймон по-ранковому бадьорим голосом. За що Дженна обожнює чоловіка — так це за його незмінну життєрадісність.

Вона щойно з п'ятимильної пробіжки й відчуває кожен із прожитих тридцяти дев'яти років. Поцілувавши Саймона, жінка сідає за кухонний стіл навпроти п'ятирічної названої доньки, Лулу, яка жує оладки та гойдає взутими в лаковані сандалі ногами, що звисають зі стільця. Пінат Баттер¹, їхній лабрадор, як завше, чекає біля ніг дитини на впалі шматочки.

Стоячи біля варильної поверхні, Саймон виливає на пательню свіжу порцію рідкого тіста. На ньому фартух із написом «Я й гадки не маю, що роблю».

— А я думала, у тебе зранку зустріч, — каже Дженна, зауваживши, що той досі в піжамах на гудзиках, мов у комедії 1950-х.

— Час іще є. І я маю подбати, щоб мої дівчатка не залишилися без сніданку — найважливішого приймання їжі за день. — Саймон поправляє окуляри, що сповзли на кінчик носа. У більшості жінок такий ботан, фахівець із податкового права,

¹ Досл. «Арахісова Паста» (англ.). — Тут і далі прим. перекл.

не викликав би сплеску гормонів, чи припливу емоцій, чи що там іще переповнює Дженніні груди. Але цей сухар і зануда — сірість, здавалося б, сірістю — заповнює ту частину її ества, де так довго була порожнеча. Дженна знає, що вони — дивна пара. Вловлює погляди й перешіптування, що вона з ним заради грошей. Пліткарі не розуміють, що Саймон — не зовсім Білл Гейтс, хоч на позір і схожий. Власне, як порівняти з її номерним рахунком у швейцарському банку, то їхні скромні заощадження та чоловікова 401 штука — суцї сльози.

З рюкзаком за плечима на кухню вривається старша падчерка, Віллов. На ній шкільна форма, обличчя незмінно похмуре. Спідниця здається коротшою, ніж передбачено правилами (Віллов її, поза сумнівом, підрубила), але стосунки мачухи з дівчиною натягнуті, тож Дженна змовчує.

— Доброго ранку, — каже Дженна з перебільшеною бадьорістю, яка не поступилася б навіть Саймоновій.

Віллов буркає щось у відповідь і, відчинивши холодильник, зітхає з якогось неназваного недогляду з її боку: адже закупівля продуктів — на Дженні.

— Оладки будеш? — серйозно запитує Саймон. У нього імунітет на ранкову похмурість сімнадцятилітки.

— Не можу. По мене приїхали.

— Може, дати тобі на дорогу фруктів чи чогось такого? — запитує Дженна.

Віллов дивиться на неї так, немовби каже: «Ти, певне, жартуєш?» і, знову щось буркнувши, виходить із кухні та ляскає вхідними дверима.

Дженна все розуміє. Ця дівчина втратила матір. Вона ж бо й сама спізнала, що це за відчуття. Може, одного дня вони з Віллов таки поговорять про це.

Саймон ставить перед Дженною тарілку й усміхається. Він не питає, які в неї плани на день. Нікбли. Вони познайомилися рік тому на *Match.com* — за три роки відтоді як біологічну матір дівчат здолав рак. А через шість місяців, на жах Саймонових родичів і друзів, вони одружилися. «До біса їх усіх, — завше говорить чоловік, хоч лається він рідко. — А Віллов змінить гнів на милість — просто дай їй час».

Але Дженна не така впевнена.

Поснідавши, вона цілує на прощання чоловіка, миє посуд і збирає рюкзак Лулу. На автобусній зупинці молодша падчерка тримається осторонь, досі соромлячись долучитися до решти дітей, які з'юрилися на тому мальовничому п'ятачку їхнього багатого вашингтонського передмістя.

Дженна розуміє чому. Її й саму поки не прийняли до свого кола решта матусь. Саймон незмінно жартує, що та відлякує їх своїм виглядом. Вона не думає, що річ у цьому, але спроб не припинятиме — от і всміхається до Карен, неформальної лідерки колективу сусідок, якій дуже пасує таке ім'я¹. Але цей жест залишається непоміченим.

Дженна приєднується до решти батьків, які махають крихітним віконцям жовтого шкільного автобуса, — усі як один, здається, почасти засмучені, а почасти звеселені від їздом дітей на кілька дорогоцінних годин. Коли автобус зникає з очей, залишивши слід із чорного вихлопу, Дженна зауважує на іншому боці вулиці якусь дівчину, котра начебто не зводить із неї погляду. Не схожу на батьків — завсідників зупинки. Із симпатичним обличчям у формі сердечка й високими вили-

¹ Американці, а надто африканського походження, називають так білих жінок, які активно домагаються класових або расових привілеїв для себе.

цями. Може, нова сусідка? Надто молода, щоб бути матір'ю. *Au pair*¹? Дженна піднімає руку помахати їй, але та відвертається. «Навіть такі самі ізгойки, як ти, не хочуть із тобою дружити». Дженна довгенько дивиться, як дівчина перетинає вулицю, уникаючи решти батьків, що теревеняють на тротуарі.

Повернувшись додому, Дженна подумує піти в душ. Але сьогодні в неї *SoulCycle*². Вона вже була на пробіжці, тож можна б і пропустити заняття, але ж за них віддали цілий статок. А до того ж чим ще їй зайнятися — прибрати в будинку, де в Саймона й так ідеальний порядок? Фахівці з податкового права, як вона з'ясувала, — народ педантичний. А втім, треба забрати із хімчистки речі, з'їздити в *Whole Foods* по чоловікові улюблені стейки й веганські бургери Віллов.

Змотавшись у справах, вона знову подумує пропустити сьогоднішнє тренування. Але тут приходиться повідомлення:

Побачимось на *SoulCycle*!

Дивно. Вона ні з ким не домовлялася про зустріч на заняттях. Та й друзів насправді не має. А повідомлення — з незнайомого номера. Може, це якась рекламна технологія нового покоління, і тепер твої думки читають не лише за дописами в соцмережах, а й за повідомленнями? Або це та привітна жінка, з якою вона познайомилася на тренуванні минулого тижня, хоча Дженна й не пригадує, щоб давала їй свій телефон...

¹ Учасниця програми *Au pair*, досл. «На рівних» (фр.) — зазвичай молода дівчина, яка, прибувши з-за кордону для вивчення мови, проживає в родині її носіїв, допомагаючи в догляді за дітьми й по часті по господарству.

² Досл. «Душевний цикл»; різновид тренувань на велотренажерах — під музику та з виконанням вправ для верхньої частини тіла.

До опівдня вона влітає у вестибюль *SoulCycle* на Массачусетс-авеню, у центрі міста. Хоча до фітнес-студії від її дому всього-на-всього сім миль, на дорогу туди знадобилося сорок хвилин. Поїздка округом Колумбія — це щось жахливе, хоча як порівняти із Шанхаєм або Кабулом, то ще можна миритися. Така сама студія є і куди ближче, у Бетесді, але старих звичок часів одинацтва важко позбутися. Та й Емма Л. — її улюблена інструкторка.

У роздягальні Джемма відчиняє свою шафку і дивується. Усередині лежить мобільник. Дешевий, одноразовий. Вона перевіряє номер на дверцятах, але помилки немає — саме за нього з неї беруть помісячну плату. Та й код підійшов. Її пронизує жах.

Телефон озивається. Повідомлення містить три слова:

Туалет, друга кабінка.

Згрібши мобільний, Дженна зачинає крихітні дверцята шафки та прямує до вбиральні. Заняття розпочалося — зі студії долинають музика та спотворений голос інструкторки. У туалеті порожньо. Опустивши голову, вона зазирає під двері шеренги кабінок. Ніг ніде не помітно.

Ставши навпроти другої, Дженна повільно відчиняє її під басы ритмічної музики, що долинає крізь стіни.

І здригається всім тілом. Усередині — якась жінка. Сидить на бачку, поставивши ноги на унітаз.

Груди знову пронизує удар блискавки. Це та дівчина з автобусної зупинки. Вона граційно спускається на підлогу й тисне Дженні в руки спортивну сумку.

— Я ж сказала, що зав'язую з усім цим, — заявляє їй Дженна. — Мені відповіли, що я вільна й мене більше не...

— Це не в моїй компетенції.

— Я не можу. Будь ласка, не треба.

Дівчина хитає головою.

— Ліпше зробити як велено. Заради Саймона, Віллов і Теллули.

Вона спокійно проходить повз Дженні і зникає.

Дженнине серце вилітає з грудей, а на лобі висипає піт. Зібравшись із духом, вона розстібає блискавку сумки. Усередині лежать пара модних сонцезахисних окулярів, довговолоса чорна перука, джинсова куртка та ключ-картка з написом *HAMILTON HOTEL*. На манжеті — від руки занотований номер: 1018.

За п'ять хвилин по тому Дженна, змінивши зовнішність, вислизає з фітнес-студії та натужно вирушає вулицею вниз. Готель «Гамільтон» — усього за квартал. У животі лоскоче від хвилювання, але давно засвоєні навички повертаються. Це як їзда на велосипеді.

Хоча тепер вона — інша людина, яка не може, не буде.

Але ж у неї сім'я.

У 1018-му номері Дженні знаходить гвинтівку з висококласним оптичним прицілом, встановлену на тринозі біля вікна.

Знову вібрує мобільник, і Дженна читає інструкції.

Лисань за столиком на терасі «Столичного гриля» не доживе до десерту.

РОЗДІЛ 2

ДОННІ

Донні прокидається від гучного гупання у двері каюти. Кожен удар відлунює в голові, наче вибух. Донні лежить внизу в крихітному приміщенні в череві круїзного лайнера. Двадцять років тому їхній гурт розмістили б у каютах першого класу. Він відсажується від калюжі блювотиння на підлозі. Океан сьогодні неспокійний, і йому від того навіть гірше.

Стукіт не вщухає, і Донні спробує підвестися на ноги. У самих плавках відчиняє двері — і світло з коридору знову прошиває його мозок, наче кулею.

— Донні, що коїться? — На обличчі Піксі застиг занепокоєний вираз. — Репетиція почалася пів години тому. Том аж піну пускає.

Не встигає той відповісти, як невеличка Піксі проштовхується досередини й, не даючи йому змоги приховати речові докази, кривиться від смороду та, роззирнувшись, зауважує спорожнену пляшку з написом *Jägermeister*. А на столі — бритвене лезо й скручену трубочкою доларову купюру.

— Ох, Донні, — промовляє вона, кладучи смагляву й тендітну руку на його біле, мов у привида, голе плече.

— Просто зараз мені не до того, — відказує Донні роздратованіше, ніж варто б.

Піксі — новенька.